

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. Ch.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Městský úřad Železný Brod**, se sídlem náměstí 3. května 1, Železný Brod, proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 9. 1. 2019, č. j. 59 A 87/2018 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce podal žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v níž poukázal na skutečnost, že žalovaný vydal dne 10. 10. 2017 příkaz č. j. OD-11840/2017-HUSR, kterým žalobce uznal vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). V žalobě žalobce uvedl, že proti tomuto příkazu podal dne 23. 10. 2017 odpor elektronickou zprávou (e-mailem) bez zaručeného elektronického podpisu, který následně potvrdil e-mailem s elektronickým podpisem ze dne 30. 10. 2017. Na e-mail ze dne 23. 10. 2017 reagovala elektronická podatelna žalovaného e-mailovou zprávou, ve které je uvedeno, že odpor byl odmítnut jako spam, neboť nebyl podepsán elektronickým podpisem. Žalobce dne 2. 7. 2018 bezvýsledně podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ze dne 29. 6. 2018. Žalobce se proto domáhal, aby krajský soud žalovanému přikázal vydat v řízení sp. zn. OD-976/2017 rozhodnutí.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci nadepsaným usnesením žalobu odmítl. Krajský soud poukázal na skutečnost, že písemnost „Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti“ ze dne 29. 6. 2018 nebyla nadřízenému správnímu orgánu vůbec doručena. Z příloh, které žalobce připojil k žalobě, vyplývá, že tuto písemnost zaslal právní zástupce žalobce dne 2. 7. 2018 do datové schránky Statutárního města Liberec, které však není nadřízeným správním orgánem žalovaného. Z § 12 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád sice vyplývá, že Statutární město Liberec mělo uvedenou písemnost postoupit Krajskému úřadu Libereckého kraje a žalobce o tom uvědomit. Pokud tak však neučinilo a žalobce se o osud písemnosti dále nezajímal, tj. nežádal postoupení svého podání ze dne 29. 6. 2018 Krajskému úřadu Libereckého kraje, ani tuto žádost Krajskému úřadu Libereckého kraje sám nepodal, nevyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, protože jeho „Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti“ ze dne 29. 6. 2018 se do dispozice nadřízeného správního orgánu vůbec nedostala. Za bezvýsledné uplatnění opatření proti nečinnosti v souvislosti s podáním odporu dne 23. 10. 2017 nelze považovat ani elektronická podání zmocněnce žalobce ze dne 29. 12. 2017 a 22. 2. 2018, protože z jejich obsahu nic takového dovodit nelze. Uplatněním opatření proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), také nelze vůbec srovnávat s výzvou k plnění podle § 142a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). Krajský soud uzavřel, že žalobce bezvýsledně nevyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu a žalobu proto odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž připustil, že žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti skutečně omylem zaslal Statutárnímu městu Liberec. To však mělo podle § 12 správního řádu podání stěžovatele bezodkladně postoupit krajskému úřadu a žalobce o tom vyrozumět. Do dnešního dne však na žádost nijak nereagovalo, přestože je z ní jasné patrné, že je určena krajskému úřadu. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že uvedené pochybení Statutárního města Liberec mu nelze klást k tíži. Na podporu tohoto závěru stěžovatel poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2000, sp. zn. I. ÚS 324/99, a rozsudky NSS ze dne 9. 1. 2008, č. j. 2 As 47/2007 – 53, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Azs 207/2017 – 41. Stěžovatel má dále za to, že mu nelze vyčítat, že se o osud své žádosti dále nezajímal, neboť statutární město Liberec mělo podle § 12 správního řádu povinnost bezodkladně jeho žádost postoupit krajskému úřadu i bez toho, aby o to stěžovatel žádal. Stěžovatel navíc ani nemohl statutární město Liberec urgovat o posouzení podání, protože ani nevěděl, že omylem byla žádost zaslána nepřislušnému subjektu. Toto se dozvěděl právní zástupce stěžovatele až při soudním jednání. Statutární město Liberec nejen, že žádost nepostoupilo krajskému úřadu, ale dokonce ani stěžovateli nedalo vědět, že podání zaslal nepřislušnému správnímu orgánu. Stěžovatel krajskému soudu vytknul, že aproboval nesprávný úřední postup správních orgánů, místo aby proti němu poskytl stěžovateli ochranu. Svou chybu považuje stěžovatel za pochopitelnou, neboť zaměnil zaměnitelné subjekty a také natolik zjevnou, že ji mohlo statutární město Liberec okamžitě odhalit.

pokračování

[4] Za další pochybení krajského soudu stěžovatel označil nedostatečné zdůvodnění závěrů, že podání žalobce ze dne 29. 12. 2017 a 22. 2. 2018 nelze považovat za bezvýsledné uplatnění opatření proti nečinnosti a že uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. nelze vůbec srovnávat s výzvou k plnění podle § 142a o. s. ř. Napadené usnesení krajského soudu tak je podle stěžovatele nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[5] Požadavek bezvýsledného vyčerpání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti a předžalobní výzva podle § 142a o. s. ř. sledují stejný účel, tj. předejít vzniku zbytečných soudních sporů. V posuzované věci je však patrné, že soudnímu sporu předejít nešlo, neboť žalovaný zůstal nečinný i po podání žaloby a krajský úřad se o žalobě taktéž dozvěděl a nic ve věci neučinil. Trvání na zaslání nové žádosti je tak podle stěžovatele „procesem pro proces samotný“, resp. sofistikovaným odůvodňováním zjevné nesprávnosti, a to i s ohledem na skutečnost, že krajský soud ve shodě se stěžovatelem dovodil, že žalovaný je skutečně nečinný, protože odpor byl podán řádně a včas. Odmítnutím žaloby je tak pouze odkládána doba, kdy se žalobce domůže spravedlnosti, resp. spravedlnost je mu v důsledku odmítnutí žaloby zcela odepřena, protože pro uplynutí lhůty podle § 80 odst. 1 s. ř. s. již stěžovatel nemůže znovu podat nečinností žalobu. Přístup krajského soudu se tedy žalobci jeví jako postup *ultra vires*, protože k odmítnutí žaloby nedošlo z důvodů, pro které zákonodárce zakotvil do právního řádu nepřipustnost nečinnostní žaloby (zamezení zbytečných soudních sporů). V této souvislosti stěžovatel poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08. Stěžovatel dále upozornil na skutečnost, že ani krajský úřad se o žádost nezajímal a nepožádal statutární město Liberec o její postoupení, přestože se o její existenci prokazatelně dozvěděl.

[6] Stěžovatel dále upozornil na skutečnost, že kromě žádosti ze dne 29. 6. 2018 podal další dvě podání, která podle jeho názoru materiálně plnila funkci žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení otázky, zda byly dány podmínky pro odmítnutí žaloby v důsledku nevyčerpání prostředků na ochranu proti nečinnosti žalovaného stěžovatelem.

[11] Nejvyšší správní soud se nicméně nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, kterou stěžovatel spatřuje v nedostatečném zdůvodnění závěrů krajského soudu, že podání žalobce ze dne 29. 12. 2017 a 22. 2. 2018 nelze považovat za bezvýsledné uplatnění opatření proti nečinnosti a že uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. nelze srovnávat s výzvou k plnění podle § 142a o. s. ř. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení rozhodnutí krajského soudu.

[12] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto ohledu nelze považovat napadený rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud vystihl podstatu věci a řádně vypořádal veškeré žalobní námitky. Závěr krajského soudu, že podání žalobce ze dne 29. 12. 2017 a 22. 2. 2017 nelze s ohledem na jejich obsah považovat za uplatnění opatření proti nečinnosti je sice stručný, nicméně jasný a dostačující. To samé platí o způsobu, jakým se krajský soud vypořádal s poukazem stěžovatele na výzvu k plnění podle § 142a o. s. ř., ke které uvedl, že ji nelze srovnávat s uplatněním opatření proti nečinnosti podle § 79 odst. 1 s. ř. s. Z výše uvedených závěrů krajského soudu tak je zřejmé, z jakých důvodů nepřisvědčil uvedené argumentaci stěžovatele.

[14] Ve vztahu k posouzení věci samé Nejvyšší správní soud předesílá, že „*správní soudnictví a ochrana v něm poskytovaná je podle § 5 SŘS koncipována na zásadě subsidiarity [srov. § 68 písm. a), § 79 odst. 1 a § 85 SŘS]. Správní soudnictví má mít své místo až v případech, kdy již nelze využít prostředky, které nabízí právní úprava upravující procesní postup před správními orgány. Proto podmínkou přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je předchozí a bezvýsledné (marné) vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu (zejména SŘ či daňový řád) stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu.*“ (POTĚŠIL, Lukáš; BRUS, Martin; HLOUCH, Lukáš; et al. *Soudní řád správní: Komentář*. Praha: Leges, 2014, s. 754).

[15] Podle § 80 odst. 3 věty druhé správního řádu může po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí účastník podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Jak již přílehavě

pokračování

konstatoval krajský soud, žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu je prostředkem, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně stěžovatele proti nečinnosti správního orgánu. Tento prostředek byl stěžovatel povinen bezvýsledně vyčerpat dříve, než podá žalobu proti nečinnosti správního orgánu, přičemž žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti je bezvýsledně vyčerpána tehdy, pokud nadřízený správní orgán žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti zamítne, nebo pokud nadřízený správní orgán o žádosti ve lhůtě pro vydání rozhodnutí nerozhodne. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 25. 5. 2016, č.j. 5 As 9/2015-59, v němž judikoval, že *„není-li při podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu splněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředku, který procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem stanoví k ochraně proti nečinnosti (§ 79 odst. 1 s. ř. s.), jedná se o žalobu nepřipustnou, kterou soud odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K případnému dodatečnému splnění této podmínky v průběhu řízení před soudem nelze přihlížet.“*

[16] Mezi účastníky řízení je nesporné, že v posuzované věci došlo k tomu, že zástupce stěžovatele „žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti“ ze dne 29. 6. 2018 zaslal do datové schránky statutárního města Liberec. Z vyjádření vedoucího odboru dopravy Krajského úřadu Libereckého kraje Ing. J. Č. ze dne 7. 1. 2019 vyplynulo, že statutární město Liberec tuto žádost krajskému úřadu nepostoupilo.

[17] Žádost stěžovatele o uplatnění ochrany proti nečinnosti tudíž nebyla uplatněna u nadřízeného správního orgánu příslušného k učinění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 4 správního řádu, kterým je v posuzované věci Krajský úřad Libereckého kraje, a nebyla mu ani nepřislušným správním orgánem postoupena. Tento nadřízený správní orgán se proto ani nemohl žádostí stěžovatele o uplatnění ochrany proti nečinnosti zabývat. Nemohl tudíž o ní ani rozhodnout (zamítnout ji) a vzhledem k tomu, že mu nebyla předložena, nedošlo ani k tomu, že o ní nerozhodl. Nezbyvá než konstatovat, že stěžovatel nevyužil příslušný prostředek na ochranu proti nečinnosti. Krajský soud proto postupoval správně, pokud žalobu stěžovatele z tohoto důvodu odmítl [pouze je třeba jeho odůvodnění korigovat tak, že byl dán důvod pro odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. d), nikoli dle písm. a) stejného ustanovení].

[18] Argumentaci stěžovatele, že mu nelze přičítat k tíži pochybení statutárního města Liberec, které porušilo § 12 větu první správního řádu stanovící, že *dojde-li podání správnímu orgánu, který není věcně nebo místně příslušný, bezodkladně je usnesením postoupí příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomí toho, kdo podání učinil*, lze přisvědčit. Toto pochybení statutárního města však nic nemění na výše uvedeném závěru, že stěžovatel v posuzované věci nevyužil prostředek na ochranu proti nečinnosti. Navíc je třeba zdůraznit a rozhodujícím faktem zůstává, že to byl primárně stěžovatel, resp. jeho zástupce, který pochybil, když žádost zaslal nesprávnému subjektu. To platí tím spíše, že zástupce stěžovatele je advokát, tj. profesionál a odborník v oblasti práva, o kterém je navíc zdejšímu soudu z úřední činnosti známo, že se na oblast správního (přestupkového) práva specializuje, má v této oblasti práva bohaté zkušenosti, zastupuje mnoho klientů, přičemž neváhá právní úpravu aplikovat čistě účelově a správní orgány i soudy mnohdy zahrnovat

neopodstatněnými podáními a námitkami. Tvrzení stěžovatele o tom, že záměna správních orgánů, jimž žádost zaslal, je omluvitelné nedopatření, proto považuje Nejvyšší správní soud za účelové. Pochybení statutárního města Liberec, v důsledku něhož nedošlo k postoupení předmětné žádosti stěžovatele, tudíž nic nemění na závěru, že stěžovatel nevyčerpal příslušný prostředek na ochranu proti nečinnosti.

[19] Ve vztahu k porušení § 12 správního řádu statutárním městem Liberec stěžovatel poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2000, sp. zn. I. ÚS 324/99, a rozsudky NSS ze dne 9. 1. 2008, č. j. 2 As 47/2007 – 53, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Azs 207/2017 – 41. Z této judikatury plyne, že pokud by nepříslušný orgán ve lhůtě určené k podání odvolání zjistil, že odvolání bylo podáno u tohoto nepříslušného orgánu, a orgán příslušný k podání odvolání by mu byl zároveň znám, avšak přesto by odvolání příslušnému orgánu nepostoupil, nýbrž by úmyslně vyčkal na uplynutí lhůty k podání odvolání určené, znamenalo by následné zamítnutí odvolání pro opožděnost natolik extrémní výklad zákona, že by vybočil z mezí ústavnosti. V posuzované věci se však nejednalo o podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a z ničeho nevyplývá, že se jednalo o situaci (exces), kdy by statutární město Liberec úmyslně podání stěžovatele nepostoupilo krajskému úřadu. Přihlédnout je také třeba k té skutečnosti, že délka lhůty pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti (1 rok - § 80 odst. 1 s. ř. s.) je výrazně delší než lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu (15 dnů - § 83 odst. 1 správního řádu), a stěžovatel tudíž měl před podáním žaloby k dispozici velký časový prostor k řádnému uplatnění opatření na ochranu proti nečinnosti podle správního řádu.

[20] S argumentací stěžovatele, že mu nelze vyčítat, že se o osud předmětné žádosti dále nezajímal a že nevěděl, že omylem byla žádost zaslána nepříslušnému subjektu, se Nejvyšší správní soud neztotožnil, neboť okolnosti případu svědčí o nedbalém či dokonce účelovém přístupu stěžovatele, resp. jeho zástupce k projednávané věci. Nejvyšší správní soud považuje za běžné, racionální a nikoli nad míru zatěžující, pokud účastník řízení sleduje, zda a jakým způsobem je jeho žádost vyřizována a pokud se vyřízení žádosti protahuje, že zkontroluje její náležitosti podání a bude případně urgovat její vyřízení. Rovněž v řízení o žalobě byl stěžovatel navíc zastoupen advokátem, kterému muselo být zřejmé, že vyčerpání prostředku na ochranu proti nečinnosti je podmínkou přípustnosti žaloby, a bylo tedy na místě, aby si stěžovatel před podáním žaloby ověřil, jak dopadlo vyřízení jeho žádosti.

[21] Stěžovatel dále v kasační stížnosti argumentoval smyslem požadavku na bezvýsledné vyčerpání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, chováním žalovaného a krajského úřadu (nezájem o žádost stěžovatele o uplatnění opatření proti nečinnosti) i po podání žaloby, včasnosti podání odporu a uplynutím lhůty podle § 80 odst. 1 s. ř. s. K této argumentaci stěžovatele postačuje uvést, že nic nemění na skutečnosti, že stěžovatel nevyčerpal prostředky ochrany proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. Jak již bylo vysvětleno výše, důvody pro odmítnutí žaloby byly v posuzované věci dány a stěžovateli proto nelze přisvědčit ani v tom, že krajský soud postupoval *ultra vires*.

[22] K argumentaci stěžovatele, že mu v důsledku odmítnutí žaloby byla odeprána spravedlnost, protože pro uplynutí lhůty podle § 80 odst. 1 s. ř. s. již nemůže znovu podat

pokračování

nečinnostní žalobu, Nejvyšší správní soud v první řadě zdůrazňuje, že žaloba v posuzované věci byla odmítnuta v souladu se zásadou subsidiarity v důsledku nevyčerpání prostředků na ochranu proti nečinnosti správního orgánu stěžovatelem. Dále je třeba uvést, že smyslem lhůt pro podání žalob je, aby v řízení před správními soudy byly projednávány aktuální věci, v nichž je na místě poskytnout ochranu účastníkům řízení. S plynutím času totiž zpravidla efektivita soudní ochrany klesá a je třeba akcentovat princip právní jistoty. Uplynutí lhůty pro podání žaloby má proto za následek, že žalobu již nelze věcně projednat. Navíc bylo zcela v dispozici stěžovatele, aby v souladu se zásadou *vigilantibus iura* zajistil před podáním žaloby splnění podmínek její přípustnosti. Skutečnost, že stěžovatel již nemůže znovu podat žalobu pro uplynutí lhůty k jejímu podání, proto nepředstavuje odepření spravedlnosti.

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti dále poukázal na skutečnost, že kromě žádosti ze dne 2. 7. 2018 adresoval krajskému úřadu další dvě e-mailová podání, která podle jeho názoru materiálně plnila funkci žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti. V podání ze dne 29. 12. 2017 stěžovatel upozornil na jím spatřované nedostatky ve výkonu spisové služby žalovaného a požádal Krajský úřad Libereckého kraje o zjednání nápravy. Z tohoto podání tudíž nevyplývá žádná souvislost s posuzovanou věcí. V podání ze dne 22. 2. 2018 stěžovatel žalovanému vytýká, že opětovně vydal příkaz a žádá krajský úřad o nápravu zahájením přezkumného řízení. Toto podání se tedy již týká posuzované věci v tom ohledu, že zmiňuje příkaz v ní vydaný, není v něm však uvedeno žádné tvrzení týkající se nečinnosti žalovaného. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem konstatuje, že z obsahu těchto podání nelze dovodit, že by se jednalo o bezvýsledné uplatnění žádosti o opatření proti nečinnosti.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[25] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu

